

JUGOSLOVENSKO
DRAMSKO
POZORIŠTE

Po Antonu Pavloviču Čehovu

MUŠKA SUZA

<i>Ideja i režija:</i>	Aleksandar Popovski
<i>Adaptacija i dramatizacija:</i>	David Jakovljević
<i>Dramaturg:</i>	Vesna Radovanović
<i>Scenograf:</i>	Vanja Magić
<i>Kostimograf:</i>	Mia Popovska
<i>Muzika:</i>	Kiril Džajkovski
<i>Scenski govor:</i>	Ljiljana Mrkić Popović
<i>Dizajn svetla:</i>	Siniša Čupić

Igraju:

GRIGORIJ STEPANOVIČ SMIRNOV/MEDVED	Vojin Ćetković
TATJANA RJEPINA/DAMA U CRNOM, GLAS IZ UGLA	Sanja Marković
HAJDINDEJ	Nenad Jezdić
GIZMO	Miodrag Dragičević
ZANZIBAR	Zoran Cvijanović
FIRFAFUSIJA/STARICA/MARIJA JEGOROVNA	Milena Živanović
KUZMA	Miloš Samolov
VERA	Teodora Dragičević
FIKUS	Teodor Vinčić

<i>Inspicijent:</i>	Rade Stojiljković
<i>Sufler:</i>	Dragana Anđelković
<i>Organizatori:</i>	Vladimir Perišić Andrija Urošević
<i>Majstor svetla:</i>	Dragan Arsenić
<i>Realizacija zvuka:</i>	Bogdan Braković
<i>Asistent scenografa:</i>	Jovana Dugonjić

Premijera – subota 12. oktobar 2024. u 20 časova na Sceni „Ljuba Tadić”

Aleksandar Popovski

ANTOŠA ČEHONTE

Na akademiji nimalo nisam voleo da čitam Čehova. Uvek su nas zatrpavali nekim informacijam o atmosferi u njegovim dramama, govorili su nam o melanholiji i dosadi, o likovima koji samo filozofiraju i pate što su nesposobni da preuzmu život u svoje ruke. Kao mlad čovek, nimalo nisam voleo ta čudna i meni nejasna stanja. Nikako nisam mogao da povežem ta uputstva i ono što je sam Čehov napisao ispod naslova svoje drame – komedija.

Kasnije me je život naučio i otvorio vrata do ovog predivnog i beskrajno duhovitog i uzbudljivog pisca. Priznajem, za razliku od zaljubljuvanja u Čehova, zaljubljuvanje u Danila Harmsa bilo je na prvu rečenicu. Obožavao sam njegov ludizam i strukturu njegovih nepredvidljivih priča. Uživao u Harmsovим pseudonimima i konstatnom pretvaranju i prerusavanju u druge likove. I tada sam negde slučajno našao pseudonime pod kojim je Čehov pisao.

*Čovek bez slezine
Mog brata brat
Odisej
Antoša Čehonte*

I ljubav se rodila. Našao sam svoj prolaz, tajna vrata u te predivne tekstove i te predivne likove. Taj doktor koji je svojim pisanjem izlečio onoliko likova koliko je tokom tog kratkog života uspelo da se ugura u njegove priče. Kao ribar u svoje mreže, hvatao je likove bez milosti.

Njegove priče i kratke drame posebno su me fascinirale. Moj prvi susret sa Medvedom bio je kao eksplozija. Više od dvadeset godina vučem sa sobom ideju da se posvetim njegovim kratkim dramama. Okretao sam ih na različite načine ne bih li našao formu koja može sve da ih izdrži. I konačno sam našao misao koja je te likove mogla da spoji na jednom mestu. Jako sam voleo njegove likove muškaraca koji u svojoj zaljubljenosti u žene ispuštaju dušu svoju i bogami suzu svoju. Tako je nastala ideja o predstavi koja bi na jednom mestu spojila više slomljenih duša. Kao baza mi je poslužila drama *Na glavnom drumu* u kojoj se, dok napolju besni oluja, odvija prava emotivna drama.

U potrazi za dramaturgom, piscem, sa kojim bih sarađivao na ovoj predstavi, naleteo sam na Davida Jakovljevića. Mladog, ali jako zanimljivog pisaca sa posebnim humorom. Zajedno smo našli strukturu koja povezuje nekoliko priča i krenuli da stvaramo svet o muškarcima koji plaču. I tada su se u našu mrežu upecale drame *Medved* i *Prosidba* i pripovetka *Šala*. Ja sam imao davnju želju da se bavim dramom o Tatjani Rjepinoj, ženi koja je umrla i koja se pojavljuje na svadbi muškarca koji ju je ostavio i zbog kog se ubila. Ta kratka drama je zauzela mesto uvoda i scene od koje sve u predstavi počinje. Stvorili smo komad o muško-ženskim odnosima u jednom olujnom dobu, metaforu za neki svet koji nas čeka tamo negde, ako ovako nastavimo. I sve se složilo. Čehov nas je, kao čovek koji je voleo da mašta o čovečanstvu koje će doći za dvesta-trista godina, uveo u neki postapokaliptični svet koji čeka na nas.

Tako je nastao komad pod naslovom *Muška suza*, drama na kojoj još uvek radim sa ogromnim veseljem i uživanjem. Uživam u svakoj rečenici koju mi je Čehonte ponudio. Na kraj predstave stavio sam - neću priznati koji - monolog koji nas direktno nosi u jedan svet koji nas čeka u budućnosti. A dok ne dođe ta budućnost, završiću sa citatom: Kad sunce sija i na groblju je veselo.

DAVID JAKOVLJEVIĆ

Spletom okolnosti, prvi put u velikom, pravom, profesionalnom pozorištu, došao iz filmskog sveta. Napisao scenarija za filmove *Usekovanje* i *Jorgovani*. Čitajući čuvene *Dramske pravce XX veka* Slobodana Selenića na Fakultetu dramskih umetnosti, stekao je utisak da su svi autori navedeni u toj knjizi do dna duše prezirali pozorišta koja su ih zaticala u njihovim vremenima i zemljama. Od tada voli pozorište mrzeći ga.

ALEKSADAR POPOVSKI

Rođen je u Skoplju. Sa teatarskom predstavom prvi put se sreo u Dramskom teatru u Skoplju. Bila je to predstava *Divlje meso* Gorana Stefanovskog u režiji Slobodana Unkovskog.

Kasnije je kod ova dva profesora završio pozorišnu i filmsku režiju.

Od 1994. režira u zemlji i na zemlji, levo i desno, gore i dole, na istoku i na zapadu. Posebno mesto u njegovom radu zauzima Beograd i Jugoslovensko dramsko pozorište. Tu je radio *Kandida*, za kojeg je dobio Sterijinu nagradu, *Metamorfoze*, za koje ništa nije dobio, ali je predstava bila na repertoaru devet godina, predstavu *Hamlet*, u kojoj je imao zadovoljstvo i radost da radi sa Nebojšom Glogovcem kao danskim princem i *Alisu u zemlji strahova* koja je i dalje na redovnom repertoaru JDP-a.

Srećan je što u svoju biografiju upravo dodaje petu predstavu u ovom pozorištu, na sceni na kojoj su stajali velikani jugoslovenskog glumišta. I to ne bilo koju, nego jednu bajku sastavljenu od kratkih drama Antona Pavloviča Čehova. Posebno me raduje njegov pseudonim pod kojim je pisao, a podpisivao se kao Antoša Čehonte.

U budućnosti želim da ja, Aleksdandar Popovski, režiram Aleksandra Popovića.